
Prædiken til 14. S.e. Trinitatis

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til 14. S.e. Trinitatis	4
14. s.e. Trin.	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til 14. S.e. Trinitatis

14. s.e. Trin.

Prædikedag 14. s.e. Trin.

Prædikedato 13. september 1925

Prædiketekst Lukas 17,11-19

Prædiken ID P130925-02

Kilde KMF-nr. 14.20.09

14. S. e. T. Høstpræd.

Det var en ældgammel Forordning i Mose Lov, at skete det, at et Menn. helbrededes for Spedalskhed, da skulde det fremstille sig for Præsterne; og først, naar det af dem var erklæret for rensat, skulde det gælde som rent. Det var jo i de Tider, da man fandt det naturligt og selvfølgelig at gaa hen til Guds Hus med alle Ting — gaa derhen for at ofre og takke i sin Glæde og gaa derhen for at bekende og bede i sin Sorg. Men desuden er det klart, hvad der laa bag ved denne Forordn.: et Menn. kunde jo selv finde paa, at det var helbredt, uden at det virkelig var det. Denne hæslelige og dødsensfarlige Smittesygdom maatte Samfundet sikre imod, saa ingen gik rundt med den skjult og udbredte den. Derfor maatte Embedsmanden, Præsten, bære Ansvaret over for Samfundet i saa alvorlig en Sag. Thi Præsten hos Jøderne var ikke blot Guds Tjener, men ogsaa Samfundets; saa gennemsundt var Folket i Tankegang, at Gud og Israel var det uadskilleligt; vel kunde Israel ikke bestaa uden Herren, men Herren kunde sandelig heller ikke dyrkes rettelig, uden at han havde et Ejendomsfolk, et særligt Folk til at gøre det. Mens det ofte er saadan hos Hedninger, at Præsterne regerer over Folket, fordi de regerer over Gud, de bruger Gud til at kyse de uvidende Sjæle med og saal. faa dem til at makke ret, saa var det virkelig saadan hos det gamle Israel, at dér var det Gud selv, den levende Gud selv, der regerede, regerede over baade Folk og Præster. Han sad der ikke for skinsygt at vaage over, at han fik sine Ofre; men han sad der for at styre og gavne Folket — for at vaage over det og gøre det sig værdigt. Naturligvis gælder det, jeg her har sagt kun i store Træk; selvf. er der i et tusindaarigt Folks Historie Exempler paa, at der har været Præster, der

misforstod deres Kald og misbrugte deres Pligt. Men i det store og hele var det ikke saadan, aldrig saadan.

Det kunde ikke falde Vorherre Jesus ind at bryde med saadanne Skikke. De spedalske, han i Dag rensede — naturligvis skulde de til Præsterne. Overhovedet interesserede han sig ikke saameget for de ydre Ceremonier; og i hvert Fald vilde han ikke af med dem, naar der laa noget virkeligt bag. Saa sendte han dem da til Præsten; saa var jo ogsaa alt det lovformelige i Orden. Der er noget kønt, noget meget kønt i denne Guds Søns stiltfærdige Underordnen sig den lille Landsbyembedsmands Skøn.

Og det gik ud paa, at de virkelig var rensede. Det var rigtigt, alt var i Orden. Hvem der blev glade, var dem; de løb til deres Hjem, til deres Forretning, til deres Børn — tilbage, hæsblæsende tilbage til det Liv, Sygdommen engang havde taget dem fra. De var ikke bleven gode af at være bleven daarlige.

Ulige Aar. 1925?